

บทที่ 1

บทนำ

การศึกษาในระดับประถมศึกษา เป็นการศึกษาเบื้องต้นที่มุ่งปลูกฝังและพัฒนาความรู้ ทักษะ และทัศนคติ อันเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิต และเป็นการศึกษาภาคบังคับ ที่รัฐจัดให้ ปลอด สำหรับพลเมืองทุกคน ดังนั้น คุณลักษณะอันดีที่จำเป็น สำหรับการดำรงชีวิตและการ เป็นพลเมืองดี รัฐจึงต้องปลูกฝังให้เพียงพอในระดับประถมศึกษา เพราะต่อจากการศึกษาในระดับนี้ไปแล้ว จะเป็น การศึกษาโดยความสมัครใจ การศึกษาระดับประถมศึกษาจึงมีความสำคัญต่อประเทศและพลเมือง ทุกคน ที่รัฐบาลจะต้องเอาใจใส่ให้ เป็นไปอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ

มาร์ค เบลาก์ (Mark Blaug) ให้ความข้อสังเกตตอบแทนที่สังคมได้รับจาก การศึกษาในระดับต่าง ๆ ของประชาชนในประเทศไทย พบว่า การศึกษาระดับประถมศึกษาทั้ง ตอนต้นและตอนปลาย ให้อัตราผลตอบแทนแก่สังคมถึงร้อยละ 34 ในขณะที่การศึกษาระดับมัธยม ศึกษาสายสามัญ สายอาชีวศึกษาและระดับอุดมศึกษา ให้อัตราผลตอบแทนแก่สังคมเพียงร้อยละ 10, 8 และ 7 ตามลำดับ เท่านั้น¹ นอกจากนี้การศึกษาระดับประถมศึกษายังเป็นดัชนีชี้สภาพ เศรษฐกิจ ของประเทศ ดังที่ บุญชนะ อรรถการ ไทกล่าวไว้ว่า "ถ้าจะดูว่าประเทศไทยมีมาตรการครองชีพ อยู่ในระดับสูงหรือต่ำ ให้ดูที่การศึกษาภาคบังคับ"²

ปัจจุบันนี้ ประเทศไทยมีนักเรียนในวัยเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษา

¹ รังสรรค์ อนะพรพันธุ์, ทัศนะทางการศึกษา (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ เกล็ดไทย, 2518), หน้า 201.

² บุญชนะ อรรถการ, "เศรษฐกิจการศึกษา," ใน ประมวลบทความการวางแผนการศึกษาและการพัฒนากำลังคน, สมชัย วุฒิปรีชา, บรรณาธิการ. (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์สามมิตร, 2511), หน้า 41.

ประมาณ 7 ล้านคน¹ ซึ่งนับว่ามีจำนวนมากที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในระบบโรงเรียนระดับอื่น ๆ รวมกันทั้งหมด

โดยเหตุที่การศึกษาระดับประถมศึกษา เป็นการศึกษาเบื้องต้น ที่มีความสำคัญอย่างมาก จึงได้กล่าวมาแล้ว ดังนั้น ประสิทธิภาพของโรงเรียนประถมศึกษา จึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญที่รัฐบาลควรจะต้องคำนึงถึงอย่างมาก การที่โรงเรียนประถมศึกษาจะมีประสิทธิภาพอยู่ในระดับใดนั้น ครูเป็นบุคคลสำคัญดังที่กล่าวไว้ว่า "ครูที่ออกไปปฏิบัติหน้าที่ เกี่ยวกับการให้การศึกษามีประสิทธิภาพ ย่อมนำไปสู่ผลผลิต คือ นักเรียนที่มีคุณภาพ ดังนั้น ครูประจำการจึงเป็นบุคลากรทางการศึกษาที่มีความสำคัญยิ่ง ในการปรับปรุง เปลี่ยนแปลง และยกระดับการศึกษา"²

ปัจจุบัน การฝึกหัดครูในประเทศไทย ถ้าจะมองในแง่ปริมาณและคุณภาพ จะเห็นว่า ทางด้านปริมาณนั้นเพียงพอ ดังรายงานของ พนม พงษ์ไพบูลย์ และ ประไพพรรณ โปธิ์กระจาง³ ว่าทั่วประเทศอัตราส่วนจำนวนครูต่อนักเรียนระดับประถมศึกษาประมาณ 1 : 30 ถึง 1 : 39 คน และในบางจังหวัด เช่น ตรานต์ สิงหนุรี แม่ฮ่องสอน ยะลา และภูเก็ต จำนวนครูต่อนักเรียนคิดเฉลี่ย 1 : 10 ถึง 1 : 19 คนเท่านั้น³

¹ สิทธิเดช จันทรศิริ, "การศึกษาประชาบาล พื้นฐานชีวิตของใคร," สยามรัฐ (13 สิงหาคม 2522) : 6.

² สำนักงานคณะกรรมการศึกษาแห่งชาติ และกรมการฝึกหัดครู โดยความร่วมมือของยูนิเซฟ, รายงานการสัมมนา เรื่องแนวโน้มของการฝึกหัดครู (ม.ป.ท, 2520), หน้า 37.

³ พนม พงษ์ไพบูลย์ และประไพพรรณ โปธิ์กระจาง, "การวิเคราะห์หัตถ์ชั้นคุณภาพบางประการของโรงเรียน สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด," วารสารสภาการศึกษาแห่งชาติ 5 (มิถุนายน - กรกฎาคม 2520) : 16.

จากอัตราเฉลี่ยระหว่างครูกับนักเรียนข้างต้นนี้ จะเห็นว่า ประเทศไทยมิได้ประสบปัญหาทางด้านปริมาณครูเลย เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศในเอเชียอื่น ๆ สิ่งที่จะต้องคำนึงถึงต่อไปก็คือ คุณภาพของครู ร้อยละ 80 ของครูประถมศึกษา เป็นผู้สำเร็จการศึกษาชั้นประกาศนียบัตรการศึกษาและประกาศนียบัตรการศึกษาชั้นสูงจากวิทยาลัยครู ซึ่งจากรายงานการติดตามผลการฝึกหัดครู พบว่า ผู้สำเร็จการศึกษายังไม่ได้รับความรู้และประสบการณ์ในวิชาการต่าง ๆ อย่างเพียงพอสำหรับการเป็นครู ทั้งนี้จากการสัมมนาร่วมกันระหว่างสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ และกรมการฝึกหัดครู พบว่า สาเหตุหนึ่ง เกิดจากอาจารย์ในสถาบันฝึกหัดครู ส่วนใหญ่มุ่งสอนทฤษฎีมากเกินไป การสอน เป็นการถ่ายทอดความรู้จากตำราเรียนมากกว่าความรู้ที่ได้จากประสบการณ์จริง²

ที่กล่าวมาในเบื้องต้นนี้ เป็นการกล่าวถึงการฝึกหัดครูก่อนประจำการ แต่โดยความเป็นจริงแล้ว การฝึกหัดครูอาจแบ่งได้เป็น 2 ระยะ คือ

1. การศึกษาก่อนออกไปประกอบอาชีพครู หรือการศึกษาก่อนประจำการ (Pre - Service Education)
2. การศึกษาระหว่างประจำการ (In - Service Education)

ดังนั้น เมื่อกล่าวถึงการฝึกหัดครู จึงควรจะต้องกล่าวถึงการฝึกหัดครูทั้ง 2 ระยะ ตามที่กล่าวมาแล้วเบื้องต้น ดังที่อธิบดีกรมการฝึกหัดครูให้สัมภาษณ์ว่า "การฝึกหัดครูเป็นกระบวนการต่อเนื่อง ฉะนั้น งานหลักของวิทยาลัยครูนอกจากจะผลิตครูตามปกติ

¹ กรมการฝึกหัดครูและสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, รายงานการวิจัยเรื่องการศึกษาติดตามผลการฝึกหัดครู (กรุงเทพมหานคร : เอรวิธการพิมพ์, 2519), หน้า 48.

² สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติและกรมการฝึกหัดครู โดยความร่วมมือของยูนิเซฟ, รายงานการสัมมนาเรื่องแนวโน้มของการฝึกหัดครู (ม.ป.ท, 2520), หน้า 3.

แล้ว จะต้องทำหน้าที่ฝึกอบรมครูประจำการด้วย”¹

เมื่อการให้การศึกษาแก่ครูในระยะก่อนประจำการ ยังขาดประสิทธิภาพ การให้ศึกษาระหว่างประจำการจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง ความจำเป็นอีกประการหนึ่งที่จะต้องมีการให้ศึกษาระหว่างประจำการ ก็เนื่องจากว่า ในปัจจุบัน สภาพเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว การเปลี่ยนแปลงนี้มีผลต่อเนื้อหาสาระ และกระบวนการเรียนการสอนอย่างมาก ครูจะต้องมีการปรับปรุงการสอนของตนอยู่เสมอ แต่ภาระของครูประถมศึกษานั้นมีมาก ครูจะต้องสอนสัปดาห์ละมากกว่า 20 ชั่วโมง และยังมียานอื่นนอกเหนือจากการสอนอีก จึงมีเวลาว่างน้อย เป็นการยากที่ครูจะศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองได้อย่างเพียงพอ ดังนั้น การอบรมและฝึกงานจึงเข้ามามีบทบาทสำคัญ โดยเฉพาะในระยะตั้งแต่ปี พ.ศ. 2518 เป็นต้นมา และต่อไปภายหน้าอีกประมาณ 6 ปี อันเป็นระยะที่มีการเคลื่อนไหวเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรใหม่ ครูจำเป็นจะต้องได้รับการอบรมอย่างทั่วถึง ดังที่ สุ่มน อมรวิวัฒน์ ได้กล่าวไว้ว่า

การอบรมครั้งเดียวย่อมไม่เพียงพอ จำเป็นต้องให้มีผู้แนะนำช่วยเหลือ ในขณะที่ปฏิบัติงานสอนอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ปัญหาการสอนและการประเมินผล การจัดฝึกอบรมเป็นครั้งคราวอย่างสม่ำเสมอ ให้ครูได้เปลี่ยนกันมาอบรมอยู่เรื่อยๆ จะทำให้ทราบปัญหาและสามารถแก้ปัญหาได้ทันทีที่ วิทยาลัยครูทุกแห่ง จึงยังไม่ควรทอดทิ้ง ควรเป็นแหล่งวิทยากรที่สำคัญที่จะเป็นศูนย์ปฏิบัติการช่วยเหลือครูต่อไป²

¹ "สัมภาษณ์อธิบดีกรมการฝึกหัดครู," วารสารสภาการศึกษาแห่งชาติ 3 (กุมภาพันธ์-มีนาคม 2521) : 39.

² สุ่มน อมรวิวัฒน์, "หลักสูตรประถมศึกษา ความหวังที่ไม่สูญสลาย," วารสารสภาการศึกษาแห่งชาติ 6 (สิงหาคม-กันยายน 2521) : 16.

อี. ปิเรส (E. Pires) ได้ชี้ให้เห็นว่า การศึกษาของครูประจำการนั้น มีความจำ เป็นคือ

1. เป็นการช่วยให้ครูประจำการปฏิบัติงานในควมรับผิดชอบ ซึ่งเป็นงานที่สลับซับซ้อนได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. เป็นการช่วยให้ครูเป็นผู้ที่ทันต่อความเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็วของวิชาการ และวิวัฒนาการของทฤษฎีทางการศึกษา ตลอดจนด้านวัฒนธรรมโดยทั่วไป
3. เป็นการส่งเสริมให้ครูได้ขยายความรู้อของตนเองทั้งในแนวกว้างและแนวลึก

ปัจจุบันนี้ การอบรมครูประจำการที่จัดทำอยู่ทั่วประเทศ อาจแบ่งได้เป็น 2 ประเภท ประเภทหนึ่ง เป็นการอบรมระยะยาว เพื่อสอบเลื่อนวุฒิ เป็นการอบรมวิชาชุด เช่น ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ฯลฯ เมื่อเสร็จสิ้นการอบรมแล้ว ผู้รับการอบรมจะต้องสอบชุดต่าง ๆ ให้ได้ตามจำนวนที่คุรุสภากำหนดไว้ จึงจะได้วุฒิสูงขึ้น อีกประเภทหนึ่ง เป็นการอบรมระยะสั้น เป็นครั้งคราว ระยะเวลาที่ใช้ในการอบรมขึ้นอยู่กับ เรื่องที่อบรม เรื่องที่อบรมเป็น เรื่องเกี่ยวกับงานในหน้าที่ของครู เช่น เรื่องการสอน การผลิตอุปกรณ์ การบริหาร เป็นต้น

การอบรมประเภทหนึ่ง มีคุรุสภาและกรมการฝึกหัดครูร่วมกันจัดทำ ส่วนการอบรมประเภทที่สอง มีเจ้าสังกัดของโรงเรียน เช่น องค์การบริหารส่วนจังหวัด กรมสามัญศึกษา และศึกษานิเทศก์ เป็นผู้จัด

อำนาจ จันทรพันธ์, "การศึกษาของครูประจำการ," ศึกษาศาสตร์สาร

1 (มกราคม - มีนาคม) 2521 อ้างจาก E Pires, A Study of the In - Service Training of the Primary School Teachers In Asia (Bangkok, n.d.)

การอบรมทั้งสองประเภทที่ได้อธิบายมาเบื้องต้นนี้ ยังไม่มีประสิทธิภาพ
เท่าที่ควร ดังที่คณะกรรมการวางแผนพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษาได้รายงานไว้ว่า "หลักสูตร
การเรียนการสอนค่อนข้างล้าสมัย การอบรมครูประจำการขาดประสิทธิภาพ"¹

รายงานการวิจัยอีกชิ้นหนึ่งที่แสดงว่า การอบรมครูประจำการยังขาด
ประสิทธิภาพอยู่คือ การวิจัยเรื่องประสิทธิภาพของโรงเรียนประถมศึกษา พบว่า คุุณชีพ
ครูไม่ เป็นองค์ประกอบสำคัญที่มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลของการเรียนของเด็ก คุุณชีพ
นั้น ได้มาจากการอบรมครูประจำการ ดังนั้น จึงจะเห็นได้ว่าครูประจำการยังไม่ได้นำ
ความรู้และประสบการณ์จากการอบรมไปใช้เท่าที่ควร

จากรายงานของคณะกรรมการวางแผนพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษา กล่าวถึง
การอบรมครูประจำการไว้ว่า

การจัดการอบรม มุ่งส่งเสริมให้ครูเพิ่มวิทยฐานะ และมีผลตอบแทนทาง
วัตถุยิ่งกว่าค่าแรงถึงประโยชน์ที่นักเรียนจะได้รับ เนื้อหาสาระของหลักสูตร
ก็ไม่สัมพันธ์กับเนื้อหาที่กำลังปฏิบัติอยู่ รัฐต้องสนับสนุนงบประมาณ เพื่อปรับ
วุฒิเพิ่มขึ้น โดยคาดหวังไม่ได้นักว่า ผลการปฏิบัติงานของครูจะมี
ประสิทธิภาพและคุณภาพสูงขึ้น³

¹ ทองอินทร์ วงศ์โสธร, "ฝึกหัดครูไทยในวันนี้และวันหน้า," วารสาร
สภาการศึกษาแห่งชาติ 6 (สิงหาคม-กันยายน 2521) อ้างจากรายงานของคณะกรรมการ
วางแผนพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษา (ม.ป.ท., ม.ป.ป.)

² สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติและอื่น ๆ, รายงานการวิจัยประ-
สิทธิภาพ โรงเรียนประถมศึกษา องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษา (ม.ป.ท., ม.ป.ป.), หน้า 57 - 58.

³ คณะกรรมการวางแผนพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษา, การศึกษาเพื่อชีวิตและสังคม
(พระนคร : ศูนย์การทหารราบ, 2518), หน้า 169.

ดังนั้น จึงควรจะได้มีการศึกษาเพื่อหาข้อเท็จจริงว่า เหตุใดครูจึงไม่ให้นำ ความรู้และประสบการณ์ไปใช้ปรับปรุงการเรียนการสอน อุปสรรคต่าง ๆ อาจจะมีเกิดจาก ตัวผู้ให้การอบรม กระบวนการจัดการอบรม เนื้อหาหรือแม้แต่ตัวครูผู้ให้การอบรมเอง ก็ได้ แนวทางที่จะได้ข้อเท็จจริงต่าง ๆ มานั้น ทำได้โดยสอบถามจากครูประจำการที่เคย เข้ารับการอบรมแล้ว เพราะบุคคลเหล่านี้ ย่อมจะทราบว่ากระบวนการจัดการอบรมมีจุด บกพร่องตรงไหน และตัวครูเองประสบปัญหาอะไรในการนำความรู้และประสบการณ์ไปใช้ ตลอดจนทราบว่าตนต้องการอะไร ดังที่ พรอล อี. ชาร์ลส์ (Prall E. Charles) ได้เสนอแนวคิดว่าการให้การศึกษาระหว่างประจำการแก่ครู ต้องคำนึงถึงความต้องการของ ผู้รับเป็นสำคัญ¹ ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาความคิดเห็น ปัญหา ตลอดจนความต้องการของครูใน การเข้ารับการอบรมครูประจำการ ซึ่งได้ใช้ครูประถมศึกษาก่อนเป็นประชากรในการศึกษาครั้งนี้

จังหวัดอุบลราชธานี เป็นจังหวัดที่มีวิทยาลัยครูและหน่วยศึกษานิเทศก์เขตตั้งอยู่ จากการสำรวจนำทางเพื่อการส่งแบบสอบถาม ปรากฏว่า มีครูที่ได้รับการอบรมครูประจำการ แล้วประมาณร้อยละ 63 จะเห็นว่าเป็นจำนวนมากเพียงพอที่จะทำการศึกษา เพื่อนำผลมา ปรับปรุงการอบรมครูประจำการสืบไปได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของครูประถมศึกษาในจังหวัดอุบลราชธานี ต่อการ อบรมครูประจำการ
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูประถมศึกษาในจังหวัดอุบลราชธานี ต่อการอบรมครูประจำการ ตามสภาพความแตกต่างของประสบการณ์ในการสอน วุฒิและ สภาพการสมรส

¹Prall E. Charles and Leslie C.ushman, Teacher Education In-Service, (Washington : American Council on Education, 1954), p.p 412-413.

สมมติฐานของการวิจัย

1. ครูประถมศึกษาที่มีประสบการณ์ในการสอนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการอบรมครูประจำการแตกต่างกัน
2. ครูประถมศึกษาที่มีวุฒิทางการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการอบรมครูประจำการแตกต่างกัน
3. ครูประถมศึกษาที่มีสภาพการสมรสต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการอบรมครูประจำการแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรเป็นครูประถมศึกษาที่สอนอยู่ในโรงเรียน สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด กรมสามัญศึกษา เทศบาลและครูประถมศึกษาสังกัดโรงเรียนราษฎร์ ในจังหวัดอุบลราชธานี ที่ได้รับการอบรมมาแล้วตั้งแต่ 1 ครั้งขึ้นไป นับตั้งแต่ปี 2517 เป็นต้นมา
2. การศึกษาครั้งนี้ มุ่งศึกษาเฉพาะการอบรมทางวิชาการ เช่น การอบรมเกี่ยวกับหลักสูตร เทคนิคการสอน การบริหารโรงเรียน ไม่รวมการอบรมพิเศษ เช่น การอบรมลูกเสือ อนุภาคชาด หรือการอบรมเพื่อความมั่นคงของประเทศ

ความสำคัญหรือประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัยนี้

1. เพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องกับการอบรมครูประจำการได้นำผลการค้นคว้าไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงเนื้อหา กระบวนการ ตลอดจนบุคลากรในการอบรมครูประจำการ
2. เป็นแนวทางสำหรับผู้ที่ต้องการจะศึกษาและวิจัยในด้านการอบรมครูประจำการต่อไป

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาหนังสือ เอกสาร ตลอดจนผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรมครูประจำการ
2. ศึกษาและรวบรวมข้อมูล เกี่ยวกับการดำเนินการอบรมครูประจำการจากบุคคลในหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
3. นำความรู้และข้อมูลที่ได้อจากการศึกษาค้นคว้าไปสร้างแบบสอบถามฉบับ

ชั่วคราว ซึ่งเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) และแบบสอบถามปลายเปิด (open ended) เพื่อสำรวจความคิดเห็นของครูประถมศึกษาในจังหวัดอุบลราชธานีต่อการอบรมครูประจำการในด้านต่างๆ ดังนี้

ก. ความคิดเห็นต่อการอบรมครูประจำการในด้านต่างๆ เช่น ผู้ให้การอบรม เนื้อหา สถานที่

ข. ปัญหาส่วนตัวของครู ในการเข้ารับการอบรมครูประจำการ และปัญหาอื่นอันเป็นอุปสรรคต่อการนำความรู้และประสบการณ์ไปใช้

ค. ความต้องการในการเข้ารับการอบรมครูประจำการในด้านต่างๆ

4. นำแบบสอบถามแบบชั่วคราวไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คนพิจารณาแก้ไขปรับปรุงในด้านความครอบคลุมของเนื้อหา แล้วจึงนำไปทดลองใช้กับครูประถมศึกษาจำนวน 20 คนซึ่งไม่ใช่ตัวอย่างประชากร

5. นำแบบสอบถามฉบับชั่วคราวมาปรับปรุงเป็นแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์

6. นำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ไปใช้กับตัวอย่างประชากร ซึ่งได้แก่ครูประถมศึกษาในจังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 443 คน ดังนี้

ครูประถมศึกษาสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด	300 คน
ครูประถมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา	50 คน
ครูประถมศึกษาสังกัดโรงเรียนราษฎร์	50 คน
ครูประถมศึกษาสังกัดเทศบาล	43 คน

การสุ่มตัวอย่างใช้วิธีแยกประเภท (stratified random sampling)

7. นำข้อมูลมาวิเคราะห์ โดยหาค่าเฉลี่ย (mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) แล้วเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูประจำการที่มีประสบการณ์ในการสอน วุฒิ และสภาพการสมรสแตกต่างกันโดยทดสอบค่าที (t-test)

8. สรุปผลการวิจัยและให้ข้อเสนอแนะ

คำจำกัดความ

ครูประจำการ หมายถึงผู้ที่ทำการสอนอยู่ในโรงเรียนโดยได้รับเงินเดือนประจำ

2. ครูประถมศึกษาหมายถึง ครูประจำการที่ทำการสอนอยู่ในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด กรมสามัญศึกษา เทศบาลและโรงเรียนราษฎร์

3. การอบรมครูประจำการ หมายถึง การที่ครูประถมศึกษา ได้เข้าศึกษาและฝึกงานทางด้านวิชาการ เช่น ด้านหลักสูตร วิธีสอนและการผลิตสื่อการสอน โดยอาจเป็นการอบรมเพื่อสอบเลื่อนวิทยะหรือการอบรมทางวิชาการทั่วไป ทั้งนี้ ไม่รวมการอบรมบุคลากรระยะยาว (หลักสูตร 3 ปี) ที่กรมการฝึกหัดครูจัดอบรมให้แก่ครูแล้วแต่หน่วยกิต

4. ประสบการณ์ในการสอนหมายถึง ระยะเวลาที่ครูทำการสอนในโรงเรียนประถมศึกษาคิดเป็นรายปี แบ่งออกเป็น 2 พวกคือ ประสบการณ์ในการสอนมากและประสบการณ์ในการสอนน้อย

ประสบการณ์ในการสอนน้อยคือ ประสบการณ์ 1 - 5 ปี

ประสบการณ์ในการสอนมากคือ ประสบการณ์ 6 ปีขึ้นไป

5. วิทยะทางการศึกษาหมายถึง ประกาศนียบัตรหรือปริญญาสูงสุดทางวิชาซึ่งครูหรือเทียบเท่าวิชาซึ่งครู เช่น วิทยะประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา (ป.ก.ศ.) ปริญญาการศึกษาบัณฑิต (กศ.บ) เป็นต้น วิทยะทางการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 พวกคือ วิทยะต่ำกับวิทยะสูง

วิทยะต่ำคือ วิทยะต่ำกว่าวิทยะครูมัธยม (พ.ม.)

วิทยะสูงคือ วิทยะพิเศษครูมัธยม (พ.ม.) หรือเทียบเท่าขึ้นไป

6. สภาพสมรสหมายถึง สภาพการอยู่ร่วมกันฉันท์สามีภรรยาหรือสภาพเป็นโสดของครูประถมศึกษาในจังหวัดอุบลราชธานี แบ่งออกเป็น 2 พวกคือ สภาพแต่งงานแล้วและสภาพโสด

ลำดับขั้นในการเสนอข้อมูล

การเสนอข้อมูลของการวิจัยนี้ จะได้เสนอเป็น ๓ ๓ รวม 5 ๓ด้วยกันคือ

๓ที่ 1 กล่าวถึงความจำเป็นมาของปัญหา วัตถุประสงค์ของการวิจัย ขอบเขตของการวิจัย คำนิยามหรือคำจำกัดความของคำที่ใช้ในการวิจัย ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย และ วิธีดำเนินการวิจัย

๓ที่ 2 กล่าวถึง เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้

๓ที่ 3 เสนอวิธีการดำเนินการวิจัยโดยละเอียด โดยกล่าวถึงประชากร

ที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย วิธีการรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล
บทที่ 4 กล่าวถึง การวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยเสนอ

ในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย